Vid schaktning på golfbanan 1995 påträffades mitt i det forna sundet ett skeppsvrak. Under-sökningen av vraket, som endast låg 0,3 meter under markytan, gjordes i form av schakt, – ett tvärs över skrovet och ett i skeppets södra ände. De delar som påträffades var en platt kravellbyggd botten och del av en rak stäv. Stäven med sin lutning på 65 grader i förhållande till kölen bör ha varit skeppets förstäv. Av akterstäven syntes inget, men babord om aktern fann arkeologerna ett trästycke som kan ha varit den nedrasade stäven. Man tror sig också ha hittat ett roder med hål för en rorkult. Att använda akterroder istället för styråra var i början av 1200-talet en teknisk nyhet!

Skeppet har varit ca 15 m långt och 4,5 m brett, en lådaktig och inte särskilt smäcker form. Tätningen mellan bordplankorna var gjord med mossa. Analys av träet visade att bordplankor och kölsvin var av ek, och de kraftiga bottenstockarna var av furu. Ekplankorna var endast lätt angripna, medan furuspanten var i mycket sämre skick, vilket skulle ha försvårat en eventuell konservering av vraket. Prover visar att skeppet övergavs någon gång under första hälften av 1200-talet. Denna datering stämmer väl överens med de slutsatser man kunde dra utifrån byggnadstekniken.

Övriga fynd som gjordes var ben från matavfall och oidentifierade järnklumpar. I schakten påträffades också sten som kan ha använts som barlast. Efter undersökningen täcktes alla delar åter med lera och sand för att bevaras för framtiden.

Det funna Kronholmsskeppet är en kogg. I medeltida dokument omtalas ofta koggar. I Henrik av Lettlands krönika berättas om hur koggar sänds med livsmedel från Gotland år 1206. Utmärkande för koggar är den lådaktiga och fyrkantiga skrovformen, tätningen med mossa samt de raka stävarna. Koggar är ofta större och lastdrygare än nordiska klinkbyggda båtar. Traditionen med plattbottnade och rakstävade fartyg vidareutvecklades i slutet av järnåldern av båtbyggare längs den frisiska kusten.

Problemet med tidvattnet där gjorde att man behövde skepp som både kunde segla på öppet hav och stå på botten med tung last. Därför byggdes skepp med lådaktig form, platt botten och kraftig spantning. Med den tyska expansionen längs östersjökusten spreds byggnadstekniken vidare norrut på 1100- och 1200-talen.

På fyndplatsen står det idag ett monument som visar exakt var skeppet sjönk och ännu ligger